

kan siges af disse mistænkelige Folk, for at bevise, at de ikke ere mistænkelige, det bliver jo i sig selv mistænkeligt. Ministeriet er meget langt fra at ville vindicere sig selv Charakteren af Dygtighed. Vi have meget ringere Dygtighed, end Landet maatte ønske, meget ringere Dygtighed, end vi selv ønske. Hvad Villien angaaer, da ville vi forblive ved vor egen Bevidsthed derom, og skulle ikke forlange noget Votum af Tillid i den Henseende. Det forekommer mig iøvrigt — og det maa være mig tilladt at sige det —, som om denne Adresse ingenlunde er tilstrækkelig motiveret. Den synes mig at være motiveret mere ved det, som Ministeriet ikke har gjort, end ved Noget, som Ministeriet har gjort. Dette er ogsaa, hvis ikke min Opfattelse har været urigtig, udtalt af den sidste ærede Taler. Det forekommer mig nu at ligge i Sagens Natur, at, naar man udtaler et saadant Mistillidsvotum, og derved altsaa erkjender det for sin Hensigt, at bringe det paagjældende Ministerium til at træde til Side, saa burde man paavise, at det havde foretaget Handlinger, hvorpaa en saadan Mistillid skulde begrundes. Nu er vel Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, til hvilken Ministeriet har raadet Kongen, nævnt af den ærede Taler, men som Noget, hvorpaa man ikke vilde begrunde denne Mistillid. Det er udtryffeligt sagt, at Kundgjørelsen indeholder en kongelig Villies-Beslutning, som maa og skal gennemføres, — det er ikke mine Ord, jeg citerer kun, hvad jeg har hørt af den ærede Taler. Det er altsaa ikke ligefrem paa Kundgjørelsen, at man begrunder Mistilliden, men man begrunder Mistilliden og sin Mening om Ministeriets slette Villie og dens Mangel paa Dygtighed til at gennemføre Kundgjørelsen derpaa, at man ikke veed, hvorledes Ministeriet vil gennemføre den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar. Nu veed jeg dog ikke, om det er for Meget forlangt, naar jeg siger: Saa oppebie da de Skridt fra Ministeriets Side, som skulde bære Vidnesbyrd om, at dette vilde gennemføre den kongelige Kundgjørelse paa en urigtig Maade. Det forekommer mig besynderligt, at, medens Ministeriet dog maa have den Ret, at tage Initiativet og at bestemme, naar det vil tage Initiativet, man dog vil

trænge Ministeriet hen til at tage Initiativet i en vis bestemt Retning, til en anden Tid og paa en anden Maade, end det selv, efter sit Kjendskab til Forholdene, troer at kunne forsvare det for Kongen og for Landet. Derfor det virkelig er af en saa overordentlig Bigtighed, at Initiativet tages netop paa et vist Tidspunkt, i et vist Dieblit, eller for en bestemt Rigsdag, som den nærværende, saa staaer det jo erhvert Medlem af Rigsdagen frit for selv at tage Initiativet og at stille de Forslag, som han anseer for nødvendige, hvilke da ogsaa sikkert ville blive uændgivne Behandling. Jeg kan ikke afholde mig fra, ligesom man med stor Frihed har bedømt Ministeriets Tanker, Meninger, Hjerteslag og Hensigter, omendskjøndt de endnu ikke ere betegnede i bestemte Handlinger, saaledes ogsaa fra min Side at betegne, hvorledes jeg finder, at Rigsdagen stiller sig selv ved de Discussioner, som her finder Sted, og de Spørgsmaal, som her opkastes, at betragte, hvilken Indflydelse denne hele Discussion og denne hele Sag kan have for Kongen, for Landet og for Rigsdagen selv. At Hans Majestæt Kongen bringes i stor Forlegenhed ved en Adresse som denne, hvis den skulde blive antagen, det ligger tydeligt for Dagen; det bliver i saa Fald Kongen, som, hvis han vil tilbørlig lytte til Rigsdagens Ord, eventualiter har at bortfjerne Ministeriet og at vælge sig et nyt. Det har nu altid viist sig her i vort Fædreland, at det har været en temmelig vanskelig Sag at danne et Ministerium, og dette er heller ikke saa forunderligt; thi selv i andre Lande, som have en større Befolkning, og altsaa et større Antal Capaciteter, der kunne regjere, end vi have her i Landet, har det viist sig, at det har sine Vanskeligheder at danne et Ministerium; vi have et Exempel derpaa for os i dette Dieblit i England. Smidlertid, jeg vil bortsee fra denne Vanskelighed, jeg vil ansee det som en ligefrem constitutionel Følge af, at der bliver vedtaget en Adresse, at de Herrens, som stille Forslag til Adressen, ogsaa selv ville tilbyde deres Tjeneste til at danne et nyt Ministerium, at jeg altsaa forsaavidt er berettiget til at antage, at denne Vanskelighed er bragt tilfode. Men der bliver dog en anden